Р Е Ш Е Н И Е
№ 2427

гр. София, 11.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 14.03.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова
ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Мирослава Керимова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **365** по описа за **2014** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ (Д.) – Софийска област с адрес [населено място], [улица], ет.2 срещу съдебно решение от 11.06.2013г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 4-и състав по нахд №15965/2012г., с което е отменено изцяло наказателно постановление (НП) №23-2304747 от 05.07.2012г., издадено от директора на Д. – Софийска област, с което на [фирма], ЕИК[ЕИК] на основание чл.413, ал.2 от Кодекса на труда (КТ) е наложена имуществена санкция в размер на 5000.00 (пет хиляди) лв. за нарушение на чл.281, ал.1 КТ, вр. чл.11, ал.1 от Наредба №РД-07-2 от 16.12.2009г. за условията и реда за провеждането на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд (наредбата).

Касаторът поддържа неправилност на обжалваното решение на СРС като постановено при неправилно приложение на материалния и процесуален закон. Поддържа, че в административно наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които биха довели до накърняване правото на защита на наказаното лице, което и осъществило от обективна и субективна страна състава

на нарушението по чл.281, ал.1 КТ. Касаторът счита, че в АУАН и НП нарушението е описано по изискуемия начин съобразно чл.42 и чл.57, ал.1 ЗАНН, налице е пълно съответствие между АУАН и НП, като първоинстанционният съдебен състав не е обсъдил правилно събраните писмени и гласни доказателства, поради което е достигнал до погрешни правни и фактически изводи. Касаторът претендира съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение на СРС и по същество на спора да потвърди НП №23-2304747 от 05.07.2012г., издадено от директора на Д. – Софийска област.

Ответникът по касационната жалба [фирма], ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.7 не взема становище по жалбата.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП №23-2304747 от 05.07.2012г., не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Със съдебно решение от 11.06.2013г. СРС, НО, 4-и състав по нахд №15965/2012г. е отменил НП №23-2304747 от 05.07.2012г., издадено от директора на Д. – Софийска област, с което на [фирма], ЕИК[ЕИК] на основание чл.413, ал.2 КТ е наложена имуществена санкция в размер на 5000.00 лв. за нарушение на чл.281, ал.1 КТ, вр. чл.11, ал.1 от Наредба №РД-07-2 от 16.12.2009г.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя В. А. Г., на свидетел на установяване на нарушението и съставяне на акта Г. П. К., на свидетел на наказаното лице А. С. И., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че в административно наказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи накърняване правото на защита на санкционираното лице, конкретно поради непосочване в АУАН и НП на това, колко лица са заварени да работят на обекта, колко от тях са били в трудово правоотношение със санкционираното лице, респ. на колко от тях не е проведен начален инструктаж.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 4-и състав е валидно и допустимо.

На основание чл.220 АПК касационната инстанция възприема правилно

установената от СРС фактическа обстановка: На 07.03.2012г. актосъставителят В. А. Г., съвместно със св. Г. П. К. извършил проверка на строителен обект: жилищна сграда в УПИ IV-278, кв.70, м. „К.“,[жк], [населено място], при която установили, че наказаното лице [фирма] изпълнява строително-монтажни работи (СМР). След проверка по документи на 14.03.2012г. дружеството било санкционирано за това, че в качеството му на работодател по смисъла на пар.1, т.1 от ДР на КТ, не е провело начален инструктаж по ЗЗБУТ на лицата, работещи на обекта, включително на починалото лице Д. П. Д.. За констатираното нарушение на чл.281, ал.1 КТ, вр. чл.11, ал.1 от Наредба №РД-07-2 от 16.12.2009г. бил съставен АУАН №23-2304747 от 14.03.2012г. и издадено обжалваното пред СРС НП №23-2304747 от 05.07.2012г.

Визираната за нарушена разпоредба на чл.281, ал.1 КТ въвежда общо задължение за провеждане на инструктаж и обучение по безопасни методи на работа на всички работници и служители. На кого е вменено това задължение и видовете инструктаж са уредени в Наредба №РД-07-2 от 16.12.2009г. Съгласно чл.1 от наредбата същата се прилага във всички предприятия и места, където се осъществява трудова дейност. Задължението за провеждане на инструктаж обаче, не е само за работодателя, тъй като при полагането на труд могат да възникнал различни по характер правоотношения. В конкретния случай наказаното лице [фирма] е било строител на обекта, въз основа на договор за строителство от 20.07.2008г. с възложител [фирма]. Фактът, че дружеството е изпълнявало СМР на обекта, е отбелязан в АУАН и НП. В същото време обаче, административно наказателната отговорност на лицето неправилно е ангажирана в качеството му на „работодател“ по смисъла на пар.1, т.1 от ДР на КТ, каквото качество дружеството не е имало по отношение на всички работници на обекта. Същото обстоятелство се установява, както от договора за строителство от 20.07.2008г., така и от декларациите на заварените на обекта работници В. А. И., М. Д. М. и В. Л. Г., в които е посочено, че същите работят при [фирма]. Видно от направената справка за подадени уведомления по чл.62, ал.4 КТ на лицето Д. П. Д., ЕГН [ЕГН], същото към 07.03.2012г. е било работник на [фирма].

Разпоредбата на чл.11, ал.1 от Наредба № РД-07-2 от 16.12.2009г. вменява задължение за работодателя да осигури провеждането на инструктажи по безопасност и здраве при работа на всеки работещ независимо от срока на договора и продължителността на работното време, включително и на:

1. работещите, предоставени им от предприятие, което осигурява временна заетост;
2. командировани работници и служители;
3. работещи от други предприятия, които ще работят на територията на предприятието;
4. лица, приети за обучение или за повишаване на квалификацията;
5. лица, с които се провежда производствена практика;
6. всички други лица, които ще посещават производствени звена на предприятието.

Съгласно чл.12, ал.1 от наредбата начален инструктаж се провежда не само на постъпващите на работа работници, но и на лицата по чл.11, ал.1, т.1 -5 от наредбата. Очевидно законодателят се е домогвал да обхване всички многообразни случаи, при които на практика лицата осъществяват трудова дейност, за да може на всички тях да бъде извършен инструктаж, така, както задължава чл.1 от наредбата. Очевидно не се касае само за трудови

правоотношения, което е наложило уреждането на разнообразни хипотези в нормата на чл.11, ал.1 от наредбата. Именно разпоредбата на чл.11, ал.1 от Наредба № РД-07-2 от 16.12.2009г. дава възможност да се ангажира административно наказателната отговорност и на дружеството, което изпълнява СМР на строителен обект, но не е работодател на всички лица на обекта, чрез посочване на конкретната хипотеза, в която е задължено лицето (в случая, работещи от други предприятия, които работят на територията на строителния обект). Същото уточнение обаче, не е направено в АУАН и НП, а напротив – неправилно е отбелязано, че наказаното лице има качеството на „работодател“ по смисъла на пар.1, т.1 от ДР на КТ на лицата, работещи на обекта. Посочването, че включително починалото лице Д. П. Д., ЕГН [ЕГН], е било работник на [фирма] не санира допуснатите нередовности при описанието на нарушението и обстоятелствата, при които е установено. Ангажирането на отговорността на изпълнителя на СМР в качеството му на работодател на всички работници на обекта, е направено при неправилно приложение на материалния закон. Описаната в акта и НП фактическа обстановка не съответства на направената правна квалификация на нарушението. Още повече, че не е посочена конкретна хипотеза от нормата на чл.11, ал.1 от Наредба № РД-07-2 от 16.12.2009г., в която лицето е задължено да проведе начален инструктаж. Именно в тази връзка касационната инстанция споделя мотивите на районния съдия, че в акта и НП липсва конкретизация, по отношение на кои работници наказаното лице има качество на работодател. Като е достигнал до идентични правни изводи районният съдия не е допуснато визираното в касационната жалба касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ от 11.06.2013г. на СРС, НО, 4-и състав е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, II Касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 11.06.2013г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 4-и състав по нахд №15965/2012г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.
2.